

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 52.

Tiende Session.

16de Møde.

Fredagen den 23de Octbr.

(Fortsat.)

Tespersen (fortsat): Hertil kommer nu endelig, at Eieren ogsaa kommer til at bære sin Deel af Erstatningen, idet ogsaa han skal yde Bidrag til Communens Kasse. Udvalget har nu været af den Formening, at, naar Erstatningen blev ringe, kunde Eieren føle sig fristet til at afhænde det smittede eller derfor mistænkte Dyr, men jeg troer, at han snarere vil skjule Sygdommen saalænge han kan, for at undgaae et aldeles vist Tab. I Sygdommens Begyndelse anseer man heller ikke Sagen saa farlig, som den i Virkeligheden er; Dyrlægen vover snarere at udsætte Anvendelsen af gjennemgribende Foranstaltninger end at fremsthynde dem. Det synes ogsaa, at selve Regjeringen har erkjendt, at Dyrlægens Stilling kunde blive noget mislig, naar vedkommende Eier strax skulde honorere Dyrlægen for hans Guur, Besøg etc.; thi i § 13 er det bestemt, at Godtgjørelsen til Dyrlægen skal udredes af det Offentlige, som siden holder sig til vedkommende Eier. Hvor farlige Regjeringen anseer disse Sygdomme, seer man deraf, at den i § 8 har bestemt, at hele Besætninger, hvori Sygdommen er udbrudt, kunne nedslaaes. Jeg tvivler nu ikke paa, at Ministeriet vil anvende denne Bemyndigelse, naar det har modtaget Beretning om Sygdommens ødelæggende Character, men jeg frygter for, at Ordren fra Ministeriet i saa Henseende vil komme for sildig. Sygdommen kommer ialmindelighed til os fra Typpseland, gaaer fra Hertugdømmerne gjerne op i

Jylland, hvor den kan rase i Egne, med hvilke Forbindelsen, Telegraphen uagtet, er saa sjælden og besværlig, at der kan gaae lang Tid hen med at indsende Beretning til Ministeriet, der maastee forlanger yderligere Oplysninger, og der kan saaledes hengaae en temmelig lang Tid efter Sygdommens Udbrud, før der afsendes Ordre til at nedslaae de angrebne Dyr, saa at Sygdommen i det Mellemrum kan have faaet en stor Udbredelse. Jeg maa derfor holde for, at det Rigtigste vilde være, at det tillodes den nærmeste Dyrighed, efter Aftale med Dyrlægen, ved Sygdommens første Udbrud at beordre Nedslagning, for at det ikke skal blive for sildigt. Ere Omstændighederne imidlertid af den Beskaffenhed, at der ikke er Fare for nogen yderligere Udbredelse af Smitten, finder jeg det aldeles i sin Orden, at Ministeriets Tilladelse indhentes, inden der skrives til saa vidt gaaende Forholdsregler. Hvad nu angaaer de øvrige Bestemmelser, som findes i Lovudkastet, da er jeg med det ærede Udvalg enig i, at de ere høist trykkende for Eieren, og at man ikke behøver at frygte for, at Eieren, fordi han fik rigelig Erstatning, vilde gjøre sig skyldig i Skjodesløshed med Hensyn til Sygdommens Behandling; at Sygdommen kan blive overordentlig farlig, det har ogsaa Regjeringen erkjendt, derom vidne forskjellige Bestemmelser, f. Ex. i Indledning til § 4 og § 6, hvorefter der ubetinget skal udgaae en Beskjendtgjørelse om, at den Sygdom har udbredt sig i det og det Amt, og i § 8, hvorefter Nedslagning kan paabydes, saasnart Sygdommen har vist sig. Denne Anskuelse om Sygdommens Farlighed og ødelæggende Virkning deler jeg fuldkommen, og Berettigelsen dertil troer jeg nok som fremgaaer af nogle Oplysninger, som